

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TÂRGU-MUREȘ
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
DOSAR Nr. /2005/CCA

DECIZIA Nr.2597/R

Ședința publică din 15 noiembrie 2005
PREȘEDINTE –
JUDECĂTOR –
JUDECĂTOR –
GREFIER –

Cu participarea Ministerului Public prin Procuror
de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel

Pe rol judecarea recursului formulat de reclamanta
SC” SRL, cu sediul în loc. str. , nr. ,
județul Harghita, înregistrată la ORC Harghita sub nr.J/
împotriva sentinței civile nr.847 din 06 iulie 2005, pronunțată de
Tribunalul Harghita – Miercurea Ciuc, în dosarul nr. /2005.

La apelul nominal răspunde reclamanta-recurentă SC”
”SRL , prin avocat , cu delegație
la dosar (f.17), lipsă pârâta intimată DGFP Harghita.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, constatându-se că recursul este
declarat în termen, motivat, potrivit disp.art.301 și 302 ind.1 Cod pr.civ.
S-a achitat taxa judiciară de timbru în sumă de lei - RON prin
chitanța nr. / 2005 și timbru judiciar de 1500 lei și 1,85
lei – RON prin chitanța nr. din 14 noiembrie 2005 și timbru judiciar
de 1500 lei.

Pârâta-intimată DGFP Harghita a depus la dosar întâmpinare
înregistrată la 2005 (f.12,13) prin care solicită judecarea
cauzei și în lipsă conform disp.art.242 alin.2 Cod procedură civilă.

Reprezentanta reclamantei – recurente solicită încuviințarea
completării cererii prin depunerea la dosar a dovezii mărfii achiziționate
în baza facturilor emise și față de care s-a procedat la deducerea TVA,
precum și pentru a depune la dosar contractul de vânzare-cumpărare,
care în opinia sa nu are stipulată vreo clauză.

Instanța, respinge cererile formulate de reclamanta-recurentă
ca nefondate, învederând că se află la dosar, în copie xerox, contractul
de vânzare-cumpărare despre care face vorbire.

Cauza fiind în stare de judecată, instanța acordă cuvântul asupra căii de atac exercitată.

Reprezentanta reclamantei – recurente susține recursul așa cum este formulat și în scris, solicită admiterea lui, casarea hotărârii atacate, rejudecând cauza, în fond, a dispune anularea Deciziei nr.15 din 2005, emisă de către D.G.F.P. a județului Harghita, precum și a actelor administrative de impunere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a recursului ca nefondat și menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică.

CURTEA DE APEL

Prin sentința nr. 847 din 6 iulie 2005, Tribunalul Harghita – Miercurea Ciuc a respins acțiunea reclamantei SC SRL , împotriva pârâtei D.G.F.P. Harghita, având ca obiect anularea Deciziei nr. 15 din 2005, emisă de pârâtă și a actelor administrative de impunere.

Prima instanță a reținut că prin Decizia de impunere din 2004, s-au stabilit în sarcina reclamantei obligația de plăți suplimentare : TVA – lei; dobânzi – lei și penalități de întârziere de lei, pe motiv că societatea a înregistrat în contabilitate facturi dar materialul lemnos nu a fost livrat beneficiarului, astfel că TVA deductibilă nu se justifică. Reclamanta a contestat modul de stabilire a bazei de impozitare a TVA pentru octombrie 2002 – prin raportul de inspecție fiscală, dar pârâta, prin decizia nr. 15/2005 a respins contestația ca inadmisibilă.

S-a avut în vedere și faptul că administratorul reclamantei a arătat în nota explicativă solicitată de organele de control că materialul lemnos în cantitate de 591 mc, deși a fost facturat, nu a fost livrat de către furnizor până la data controlului, recepționarea efectuându-se scriptic pentru a fi ținută în evidența contabilă în contul 351 – Materiale aflate la terți, TVA fiind dedusă întrucât livrarea urma să fie efectuată în perioada decembrie 2002 – ianuarie 2003.

Instanța de fond a considerat că nu se poate accepta această deducere din moment ce livrarea efectivă nu a avut loc, incidente fiind prevederile art. 3 alin. 1 și art. 22 alin. 1 din Legea nr. 345/2002 privind TVA și art. 128 alin. 1 și art. 145 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Împotriva hotărârii a declarat recurs reclamanta, solicitând admiterea acțiunii și anularea actelor administrativ fiscale atacate, motivând că s-a făcut o greșită aplicare a legii (art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă) deoarece prevederile art. 3 alin. 1 din Legea nr.

345/2003 a fost abrogat expres și înlocuit de art. 128 alin. 1 din Legea nr. 571/2003, la fel și art. 22 alin. 1 din Legea nr. 345/2003 care a fost înlocuit cu art. 145 alin. 1 din Legea nr. 571/2003. Recurenta a considerat că s-a interpretat greșit textul legal, deoarece livrarea faptică a mărfii nu poate fi confundată cu noțiunea de livrare a mărfii prevăzută de Codul de procedură fiscală, prin livrare de bunuri înțelegându-se transferul dreptului de proprietate.

Totodată, s-a făcut referire la contractul de vânzare-cumpărare nr. din 2003, contract cu executare succesivă, fără a exista vreo dispoziție superioară privitoare la transferul dreptului de proprietate asupra mărfii cumpărate, în același sens invocându-se și prevederile art. 1295 Cod civil.

În ceea ce privește art. 145 din Legea nr. 571/2003 recurenta a precizat că prima instanță a luat în considerare doar prevederile alin. 1, omițând prevederile alin. 3 lit. a și neținând cont nici de prevederile art. 134 din Legea nr. 571/2003.

S-a mai precizat că lipsa formularelor de avize de însoțire a mărfii ale societății vânzătoare a determinat faptul că marfa nu a fost efectiv livrată la cumpărătoare și că transportul mărfii nu are relevanță juridică în privința transferului dreptului de proprietate.

Recurenta a invocat și prevederile art. 304¹ Cod procedură civilă, precizând că nu i-au fost luate în considerare apărările și nu a apreciat întregul material probator.

Pârâta intimată D.G.F.P. Harghita a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului reclamantei, deoarece în esență nu se poate accepta deducerea de TVAS din moment ce livrarea efectivă a mărfii nu a avut loc, astfel că actele de control fiscal sunt temeinice și legale.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivului invocat, ținând cont și de incidența prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, instanța apreciază nefondat recursul reclamantei.

Prin Decizia nr. 15 din 2005 s-a soluționat contestația formulată împotriva raportului de inspecție fiscală întocmit la data de 2004.

În "memoriul" adresat MFP, societatea reclamantă se referă la raportul de inspecție fiscală și nu la decizia de impunere fiscală în care s-au stabilit concret sumele datorate. De altfel, în memoriu nu se face nici o referire la sume ci se precizează că din chestionarul completat de administrator a reieșit în mod eronat că materialul lemnos nu a trecut în proprietatea societății. Totodată, s-a cerut analizarea posibilității de a pune pe rol plățile la reeșalonare.

Raportul de inspecție fiscală a stat într-adevăr la baza întocmirii deciziei de impunere, decizie care efectiv nu a făcut obiectul memoriului, iar pârâta în mod firesc a analizat memoriul doar prin prisma

actului atacat, legislația fiscală făcând distincție între categorii de acte fiscale, efecte și căi de atac. Memoriul care vizează explicit raportul de inspecție fiscală nu poate fi înțeles implicit contestație împotriva unei decizii de impunere fiscală de către organul desemnat să soluționeze contestațiile, astfel că în mod corect s-a dat soluția de respingere ca inadmisibilă. Din acest punct de vedere, prima instanță a apreciat admisibilă contestația și împotriva deciziei de impunere, în instanță, prin exercitarea căii de atac împotriva raportului de inspecție fiscală analizând pe fond contestația, în contextul în care prima instanță a respins acțiunea în contencios administrativ, iar instanța de control judiciar apreciază că în mod corect a fost respinsă, chiar dacă a fost analizat fondul cauzei. În această situație, se constată că raționamentul primei instanțe este corect, deoarece în primul rând modificările legislative nu schimbă conținutul și sensul noțiunilor de livrare de bunuri în sens comercial. De altfel, și în contractul de vânzare-cumpărare invocat de recurentă, la Cap. IV art. 6 se prevede în mod expres că vânzătorul se obligă să livreze cantitatea de 590 mc până la data de 30 ianuarie 2003, iar restul cantității pe măsura achitării mărfii de către cumpărător, fiind exclusă astfel livrarea scriptică, formală și nu efectivă a mărfii. În plus, așa cum se reține în referatul întocmit la 25 februarie 2005 (filele 18-20 dosar f0ond) materialul lemnos facturat nu a fost livrat de către furnizor nici până la data de 3 decembrie 2004, în condițiile în care s-a făcut și recepționarea scriptică, or, recepționarea presupune predarea-preluarea mărfii și nu o simplă evidențiere fictivă.

Chiar și acceptând ideea exprimată de recurentă prin interpretarea art. 145 alin. 3 lit. a din Legea nr. 571/2003 că putea deduce TVA și pentru marfa ce urmează a fi livrată, potrivit contractului între părți, perioada de livrare a cantității de 590 mc era 30 septembrie 2002 (data încheierii contractului) și 30 ianuarie 2003, or, livrarea efectivă nu s-a produs în această perioadă.

În contextul celor arătate, în mod corect organele de control fiscal nu au acceptat deducerea TVA, iar instanța în mod justificat a respins acțiunea în contencios administrativ.

Văzând și prevederile art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, recursul va fi respins ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge recursul formulat de reclamanta SC
SRL, cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, județul Harghita,

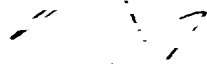
împotriva sentinței civile nr. 847 din 6 iulie 2005, pronunțată de
Tribunalul Harghita în dosarul nr. 12005.

Irevocabilă.

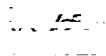
Pronunțată în ședința publică din 15 noiembrie 2005.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI,

GREFIER,

Pentru conformitate
cu originalul

Red. :
Dact. : zex
Jud. fonu.
-15.12.2005-